

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 czerwca 2014 r.,

sprawy **E. K.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i z art. 178a § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 13 września 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 30 kwietnia 2013 r.,

### **p o s t a n o w i ł**

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć  
skazanego.

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2013 r., uznał E. K. za winnego tego, że w dniu 13 lutego 2011 r. w M. naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki Mercedes w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,86‰ alkoholu we krwi nie dostosował prędkości jazdy do panujących warunków drogowych i nie zachował szczególnej ostrożności, doprowadzając do potrącenia poruszającej się chodnikiem i prowadzącej rower pieszej M. M., w następstwie czego doznała ona szeregu

obrażeń skutkujących chorobą realnie zagrażającą jej życiu, po czym zbiegł z miejsca wypadku, to jest za winnego przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem sąd skazał E. K. za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności. Sąd orzekł karę łączną 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zarzucił w niej wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i art. 178a § 1 k.k., obrazę szeregu przepisów postępowania oraz rażącą niewspółmierność orzeczonej kary. Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. W związku z zarzutem rażącej niewspółmierności kary, w apelacji sformułowano również wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w R., wyrokiem z dnia 13 września 2013 r., utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając przy tym apelację za oczywiście bezzasadną.

Od tego z kolei wyroku obrońca skazanego E. K. wniósł kasację, w której zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w całości. Wyrokowi temu zarzucił:

1. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przez brak rzetelnego ustosunkowania się w uzasadnieniu wyroku do zarzutów i wniosków zawartych w apelacji oraz poprzestanie na ogólnikowym odwoływaniu się w uzasadnieniu wyroku do ustaleń Sądu pierwszej instancji bez rzeczywistego rozpoznania zarzutów, zaakceptowanie w toku kontroli instancyjnej naruszenia zasady, że podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz niedokonanie należytej kontroli odwoławczej,
2. rażące naruszenie art. 193 § 1 k.p.k. przez przyjęcie, że biegły z zakresu ruchu drogowego posiadał odpowiednie wiadomości specjalne z zakresu

nauk medycznych pozwalające na ustalenie, że stwierdzone u pokrzywdzonej obrażenia odpowiadają ustalonemu przez niego kontaktowi zderzeniowemu uczestników wypadku.

W kasacji znalazł się także sformułowany „z najdalej posuniętej ostrożności procesowej” zarzut zaistnienia w sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. Z uzasadnienia kasacji wynika, że zarzut ten związany jest z przeobrażeniami organizacyjnymi, polegającymi na likwidacji Sądu Rejonowego w S., którego obszar właściwości objęty został obszarem właściwości miejscowej Sądu Rejonowego w P. i w związku z tym doszło do przeniesienia sędziego orzekającego w sprawie ze zlikwidowanego Sądu Rejonowego w S. Obróńca wniósł o ustalenie, czy przeniesienie nastąpiło na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości, czy też z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości podpisał ją podsekretarz stanu.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w P. i przekazanie sprawy temu ostatniemu sądowi do ponownego rozpoznania, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania; w razie zaś uwzględnienia zarzutu wystąpienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w P. i przekazanie sprawy Sądowi w P. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi Prokuratora Okręgowego wniesiono o oddalenie kasacji z uwagi na jej oczywistą bezzasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna i to w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Poczynając od sformułowanego alternatywnie w kasacji zarzutu związanego z wystąpieniem bezwzględnej przesłanki odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu bądź udziału w orzekaniu osoby nieuprawnionej, stwierdzić należy, że taka przesłanka nie zaistniała w toku postępowania poddanego kontroli kasacyjnej. Zauważyć należy, że wyartykułowane w kasacji wątpliwości obrońcy rozstrzygnięte zostały (już po sporządzeniu kasacji) uchwałą pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r., sygn. akt BSA-4110-4/13. Sąd Najwyższy uznał

wprawdzie, że w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 ustawy- Prawo o ustroju sądów powszechnych Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu, ale stwierdził jednocześnie, że wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia, co oznacza, że wcześniejsze decyzje w tej materii podpisane przez sekretarza lub podsekretarza stanu były skuteczne. Tym samym podpisanie decyzji o przeniesieniu sędziego z Sądu Rejonowego w S. przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości było ważne i w sprawie nie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza.

Odnosząc się do, najbardziej rozbudowanego, pierwszego zarzutu kasacji podkreślić trzeba, że lektura uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku prowadzi do wniosku, że sąd odwoławczy odniósł się do sformułowanych w apelacji obrońcy zarzutów. Uzasadnienie to nie jest wprawdzie przesadnie rozbudowane, ale w jego treści odniesiono się do wszystkich istotnych w sprawie kwestii i podano, z jakich powodów zarzuty apelacji obrońcy uznane zostały za niezasadne. W szczególności przeanalizowany został zarzut błędów w ustaleniach faktycznych, z którym zresztą wiąże się zawarty w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego. Sąd odwoławczy nie poprzestał przy tym na ogólnikowym odwołaniu się do ocen i ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji, krytykując nawet globalną ocenę dowodów dokonaną przez ten sąd, ale wskazał, które konkretnie dowody sprawiają, że ustalenia sądu pierwszej instancji są prawidłowe.

W sprawie, wbrew twierdzeniom apelacji i wywodom kasacji zgromadzono raczej spójny i stosunkowo obszerny materiał dowodowy pozwalający na odtworzenie przebiegu zdarzenia. Podstawę tego odtworzenia stanowią przy tym zeznania naocznych świadków potrącenia pokrzywdzonej przez samochód prowadzony przez oskarżonego. Nie wszyscy świadkowie widzieli przy tym sam moment potrącenia, niemniej zeznania te, analizowane kompleksowo pozwalają na przyjęcie takich ustaleń, jakich dokonał Sąd Rejonowy. Podkreślane w apelacji kasacji rozbieżności w zeznaniach nie mają przy tym takiego natężenia, które podawałoby w wątpliwość ustalenia co do przebiegu zdarzenia. Sąd odwoławczy wskazał na dowody w postaci zeznań J. B., który widział sam moment uderzenia pokrzywdzonej oraz zeznania [...], którzy samego uderzenia wprawdzie nie widzieli,

ale potrafili opisać, w którym miejscu bezpośrednio przed potrąceniem znajdowała się pokrzywdzona oraz słyszeli odgłos uderzenia. Nie można zatem uznać, aby Sąd odwoławczy nierzetelnie ustosunkował się do zarzutów apelacji i nie dokonał należytej kontroli zaskarżonego wyroku.

Za chybiony uznać należy także zarzut związany z wypowiedziami biegłego z zakresu ruchu drogowego. Zarzut ten oceniony został przez sąd odwoławczy (s. 4 uzasadnienia); podzielić należy stanowisko, że nie można uznać, aby biegły przekroczył swe kompetencje, tym bardziej, że w sprawie przeprowadzono także dowód z opinii biegłego patomorfologa (k. 548-549), który wypowiedział się na temat możliwych przyczyn stwierdzonych u pokrzywdzonej obrażeń. Biorąc pod uwagę treść opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego w kontekście całości ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów, za rażące naruszenie prawa nie można uznać także akceptacji stanowiska sądu pierwszej instancji, co do braku podstaw do przeprowadzenia opinii, która miałaby być sporządzona przez instytut ekspertyz sądowych.

Z powyższych względów kasacja została oddalona.